

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

RUGĂCIUNEA ȘI MĂRTURISIREA DREPTEI CREDINȚE, TEMEIURI ALE UNITĂȚII ECLESIALE

DUMINICA A 7-A DUPĂ PAȘTI
(a Sf. Părinți
de la Sinodul I Ecumenic);
(Rugăciunea lui Iisus)

† SF. MĂRTURISITOARE
BLANDINA DE LA IAȘI;
SF. CUV. SIMEON
CEL DIN MUNTELE MINUNAT

În Duminica a 7-a după Paști, Biserica îi pomeneste pe Sfinții Părinți de la Sinodul I Ecumenic de la Niceea (325), iar pericopa evanghelică rânduită spre lectură ne aduce în atenție rugăciunea arhierescă a Mântuitorului Iisus Hristos, consemnată de Sfântul Evanghelist Ioan în capitolul al 17-lea al Evangheliei sale (versetele 1-13).

Această rugăciune reprezintă una dintre cele mai profunde mărturii despre iubirea lui Hristos față de oameni și despre dorința Sa ca lumea să rămână unită în adevăr și în credință. Altfel spus, prin intermediul cuvintelor acestei rugăciuni, Hristos Se înfățișează lui Dumnezeu Tatăl ca jertfă pentru noi, oamenii.

În prima parte a rugăciunii, Mântuitorul Se roagă pentru Sine, cerând Tatălui să-L preaslăvească, pentru ca și El să-L preaslăvească pe Tatăl. Hristos dorește ca oamenii, cunoscându-L pe El, să ajungă să-L cunoască pe Cel Care L-a trimis, adică pe Tatăl. Astfel, Evanghelia evidențiază unitatea și comuniunea desăvârșită dintre Tatăl și Fiul, întemeiată pe aceeași ființă dumnezeiască. Cunoașterea lui Dumnezeu nu poate exista fără cunoașterea Fiului și fără lucrarea Duhului Sfânt, deoarece unitatea dumnezeiască se descoperă deplin în Sfânta Treime.

În partea a doua, Domnul Iisus Se roagă pentru Apostoli și pentru întărirea lor în credință. Deși au fost luați din lume, ei au fost consacrați slujirii lui Dumnezeu și trimiși să vestească adevărul Evangheliei tuturor popoarelor. Cu alte cuvinte, ei au fost aleși și dați de Fiul pentru a fi în slujba Tatălui, căci toate ale Fiului sunt și ale Tatălui.

Mântuitorul Hristos nu exclude nici

lumea din rugăciunea Sa, întrucât, după ce S-a rugat pentru Apostoli ca Dumnezeu-Tatăl să-i păzească în credință, El S-a rugat, în partea a treia a rugăciunii Sale, și pentru credincioși. Creștinii sunt chemați să trăiască în lume fără a-și pierde orientarea către destinația finală – Împărăția lui Dumnezeu, având convingerea că „Iisus Hristos, Care este Același ieri, azi și în veci” (Evrei 13, 8), îi conduce spre viața veșnică.

În acest context se înțelege și semnificația pomenirii Sfinților Părinți de la Niceea. Rugăciunea arhierescă devine un îndemn la păstrarea unității de credință, mai ales în fața dezbinărilor și a învățăturilor greșite. În anul 325, împăratul Constantin cel Mare a convocat la Niceea primul Sinod Ecumenic, la care au participat 318 episcopi din întreaga lume creștină. Părinții sinodali au condamnat atunci erezia lui Arie din Alexandria, care susținea, în mod eronat, că Hristos este prima creatură a lui Dumnezeu Tatăl, contestând astfel deo-ființimea Fiului cu Tatăl. Toți acei Sfinți Părinți, între care s-au distins Sfântul Alexandru al Alexandriei,

Sfântul Nicolae al Mirelor Lichiei, Sfântul Spiridon al Trimitundeii și Sfântul Atanasie cel Mare, s-au străduit să reafirme, cu argumente din Sfintele Scripturi și din Tradiția mărturisitoare a Bisericii, că, prin nașterea din Tatăl, Fiul are aceeași substanță dumnezeiască, așa cum lumina care ia naștere din altă lumină tot lumină adevărată este. Astfel, fiind călăuziți de Duhul Sfânt, ei au reușit să pună în evidență învățătura cea adevărată, pe care au fixat-o într-un text reprezentativ și oficial, care avea să fie prima parte a Crezului sau Simbolului de credință creștină, păstrat, cu sfințenie, de-a lungul secolelor, până în zilele noastre.

Prin urmare, duminica Sfinților Părinți de la Sinodul I Ecumenic de la Niceea ne amintește că unitatea Bisericii nu poate fi păstrată fără rugăciune și fără mărturisirea dreptei credințe. Rugăciunea Mântuitorului Hristos și mărturisirea comună a adevărului revelat rămân, până astăzi, temeiurile autentice ale comuniunii eclesiale și ale speranței noastre în dobândirea vieții veșnice. ●

Arhid. Marinela Laurențiu Marcu

SFÂNTUL MĂRTURISITOR IOAN RUSUL

În data de 27 mai,
Biserica Ortodoxă face pomenirea
Sfântului Ioan Rusul,
mărturisitor al credinței creștine
ortodoxe, care s-a proslăvit
prin răbdare, smerenie și bunătate
la începutul secolului al XVII-lea,
aflându-se în robie
la un stăpân turc.
Sfântul Ioan este iubit
de credincioși
pentru grabnicul ajutor pe care-l
oferă tuturor celor care îl solicită,
iar în ultimii ani
mai multe sfinte locașuri
de la noi din țară
l-au primit ca ocrotitor.

Sfântul Ioan Rusul, ale cărui moaște se află astăzi în biserica din localitatea Neoprokopion (Noul Prokopie), insula Evia din Grecia, era originar din Malorosia, Ucraina de astăzi. El s-a născut pe la anul 1690, din părinți creștini evlavioși.

Este luat rob în războiul ruso-turc din 1711

De tânăr a fost luat în armată și a fost nevoit să participe la războiul ruso-turc din anii 1710-1711, la care au luat parte și oștile domnitorului moldovean Dimitrie Cantemir. În război, Ioan a ajuns prizonier la tătari, aliați ai turcilor, care l-au vândut ca rob unui tânăr otoman, agă.

Astfel, el a plecat cu stăpânul său în orașul Prokopie din Asia Mică (actualul Ürgüp (Urgup) – Capadocia – Turcia). Mulți robi ruși, pentru a li se ușura soarta grea a robiei, s-au dezis de credința în Hristos, dar Ioan le-a spus stăpânilor săi că preferă să moară decât să se lepede de Hristos. La casa stăpânului său, Ioan a primit cu smerenie, fără a cârți, noul său statut. A fost pus să aibă grijă de animale și și-a ales singur să doarmă în staulul acestora, alături de cai și vite. Lucra ziua, iar noaptea, când nu-l puteau vedea decât animalele, se ruga. Din puținul pe care-l avea de mâncare, tânărul ajuta și sărmanii cerșetori. Sâmbăta el reușea să participe la slujbă și să se împărtășească în biserica rupestră „Sf. Gheorghe”.

Farfuria cu pilaf trimisă la Mecca

Datorită credinței și vieții sale curate, Ioan era respectat ca om drept de lo-

cuitorii cetății Prokopion, turci, greci și armeni. Dar mai întâi o minune a făcut să înceteze batjocurile și umilințele la care era supus de stăpâni, mai ales pentru că el nu s-a lepădat de Hristos.

La un moment dat, aga pleacă într-un pelerinaj la Mecca. Acasă soția pregătește un ospăț la care a invitat rudele și prietenii soțului pentru a prăznuși și a se ruga pentru buna întoarcere a acestuia acasă. La masă slujea și fericitul Ioan. Printre mâncăruri se afla un fel de pilaf care îi plăcea foarte mult agăi. Stăpâna îi zice lui Ioan: „Cât de bucuros ar fi fost, Ivan, stăpânul tău, dacă ar fi fost aici împreună cu noi și ar fi gustat din acest pilaf!”. Sfântul Ioan a cerut atunci de la dânsa o farfurie plină cu pilaf, spunând că o va trimite la agă, în Mecca. Toți invitații au râs; dar stăpâna a poruncit să i se dea fericitului Ioan farfuria cu pilaf cerută, gândind că fie vrea să o mănânce el însuși, fie să o dea creștinilor nevoiași.

Ducându-se în staul, Sfântul a îngenuncheat și s-a rugat din adâncul inimii, cerând lui Dumnezeu să trimită farfuria cu mâncare stăpânului său, la Mecca, cu oricare mijloc va rândui Domnul în atotputernicia Sa. Farfuria a dispărut din ochii săi, iar fericitul Ioan s-a întors la masă, spunând stăpânei că a trimis mâncarea la Mecca. Invitații au râs de cuvintele fericitului Ioan ca de o glumă bună.

La întoarcerea agăi din pelerinaj, acesta a adus și farfuria de aramă, spre uimirea casnicilor săi, povestindu-le că într-o zi a găsit în camera sa, pe care o lăsase încuiată, o farfurie cu pilaf cald, din care ieșeau aburi. A zărit apoi și

numele său pe marginea farfuriei, așa cum avea acasă pe toate vasele. Auzind acestea, casnicii eparhului au fost cuprinși de teamă și uimire, iar soția i-a povestit acestuia cum a cerut Ioan farfuria cu mâncare pentru a o trimite la Mecca și cum toți l-au luat în râs pentru aceasta. Vestea despre minunea săvârșită de sfântul s-a răspândit repede în tot ținutul și toți îl priveau cu teamă și respect, ca pe un om drept și plăcut lui Dumnezeu, nemaiîndrăznind nimeni să-l supere cu ceva.

Stăpânul și soția sa se sârguiau să-i poarte de grijă cât mai mult și l-au rugat să se mute în cămăruța ce se afla lângă grajd, pe care până atunci o refuzase. Fericitul Ioan și-a continuat mai departe felul ascetic de viață.

Sfârșitul pământesc al Sfântului Ioan

În anul 1730, înainte de a muri, Sfântul Ioan a vrut să se împărtășească, iar preotul, temându-se să intre în casa agăi, i-a transmis Împărtășania ascunsă într-un măr. Trupul Sfântului Ioan a fost îngropat în apropierea mănăstirii rupestre. La trei ani după mutarea la Domnul, în luna noiembrie 1733, Sfântul Ioan i-a apărut în vis preotului care îi trimisese Împărtășania, spunându-i să-i dezgroape trupul. Preotul a făcut după cum i s-a spus și a descoperit trupul neputrezit și bine mirositor al mărturisitorului Ioan. Sfințele moaște au fost așezate în biserică, într-o raclă specială, iar oamenii care veneau să se închine primeau vindecare de multe feluri de boli. Creștini din întreaga Capadocie veneau să se roage Sfântului Ioan. ●

Vineri dimineața, la ora șase, în fața Bisericii „Șerban Vodă” din București, un grup de credincioși s-a adunat în jurul autocarului pregătit pentru o călătorie cu totul aparte. Nu un simplu voiaj turistic, ci un pelerinaj – o întoarcere în timp spre inima lumii creștin-ortodoxe: Constantinopolul, astăzi Istanbul.

nivel, în fața moaștelor și relicvelor adăpostite acolo unde se află, printre altele, mâna dreaptă a Sfântului Ioan Botezătorul. Impresionantă a fost și biserica Sfânta Irina, locul unde s-a ținut Sinodul II Ecumenic în anul 381 și unde a fost definitivat Crezul pe care îl rostim la fiecare Sfântă Liturghie. Am admirat apoi multe bijuterii care au împodobit turbanele și ținutele sultanilor otomani de odinioară și grădinile superbe ale palatului.

Drumul lung de aproape 650 de kilometri a trecut prin Bulgaria, având răgazul necesar pentru a povesti despre istoria locului spre care am pornit: colonie grecească cu numele Byzantion, capitala imperiului roman cu numele de Constantinopol, capitala unui imperiu latin întemeiat de cavalerii cruciați pentru vreo două veacuri, capitala Imperiului Otoman până la momentul când, prin mutarea capitalei la Ankara, orașul a devenit un veritabil muzeu în aer liber. Deja de la prima oprire semnificativă, la Edirne (fostul Adrianopol), istoria ne-a ieșit în cale: am admirat impresionanta Moschee Selimiye ridicată în secolul al XVI-lea de arhitectul Mimar Sinan, considerată capodopera sa absolută.

Duminică, 3 mai, a fost ziua cu adevărat duhovnicească a pelerinajului. Ne-am închinat la Biserica din cartierul Vlaherne, locul unde, potrivit tradiției, Maica Domnului S-a arătat mulțimii asediate și a întins Acoperământul ocrotitor. Anul acesta s-au împlinit 1400 de ani de când a fost cântat prima dată Imnul Acatist (Acatistul Bunei Vestiri), în biserica de pe acest loc. Dimineața a continuat cu Sfânta Liturghie la Biserica Românească cu hramul Sfintei Mucenițe Paraschevi, Sfinților Martiri Brâncoveni și Sfintei Arghira – ctitorie a Sfântului Constantin Brâncoveanu, unde ne-am închinat la moaștele Sfintei Arghira și ale Sfântului Nifon, Patriarhul Constantinopolului. A auzi slujba în românește, pe pământ turcesc, a fost o trăire de nedescris.

A doua zi a fost poate cea mai densă. Pașii ne-au purtat în zona centrală a orașului, la Moscheea Albastră, la locul fostului hipodrom și în Catedrala Sfânta Sofia – o apariție copleșitoare, cu cupolele sale uriașe și cu straturile de istorie suprapuse: biserica lui Constantin cel Mare, reconstruită de Iustinian între 532 și 537, transformată în moschee, apoi în muzeu, și astăzi din nou moschee. Privind mozaicurile creștine strecurându-se de sub inscripțiile arabe, simți cu adevărat cât de multe civilizații s-au succedat în acest loc.

Apoi, la Patriarhia Ecumenică am pășit pe urmele sfinților ale căror moaște sunt păstrate acolo: Sfinții Trei Ierahi - Vasile cel Mare, Grigorie Teologul și Ioan Gură de Aur -, Sfânta Eufimie și tronul arhieresc în care stătea, acum peste 1500 de ani, Sfântul Ioan Gură de Aur. Un obiect sfânt este cu totul deosebit: Coloana Flagelării, un fragment din coloana de care a fost legat Iisus Hristos când a fost biciuit de soldații romani.

Muzeului Chora – fostă biserică, azi parțial moschee – care păstrează unul din cele mai importante monumente de artă bizantină din toată lumea: fresce și mozaicuri realizate în jurul anului 1320, nu cu mult înainte de Căderea Constantinopolului. Ziua s-a încheiat cu vizita la Mănăstirea Izvorul Tămăduirii, loc de minune și rugăciune din vremea împăratului Leon I, și cu o vizită la magazinele tradiționale turcești, de pielărie și de dulciuri.

La Palatul Topkapi, actualul Muzeu Național al Turciei, emoția a atins un alt

Un moment deosebit a fost vizitarea

Luni dimineața, după micul dejun, autocarul a pornit spre casă. Cu toții purtam în suflet ceva greu de pus în cuvinte – o bucurie amestecată cu melancolie, simțind că am atins, fie și pentru câteva zile, un loc în care istoria Ortodoxiei și istoria omenirii bat cu același puls. Constantinopolul nu este doar o destinație, ci este orașul prin excelență. Este o amintire vie a ceea ce am fost și o chemare la ceea ce putem deveni ca Biserică dreptmăritoare a Împăratului Celui Veșnic Viu. ●

Pr. Vlad-Alexandru Mîndru

MOAȘTELE SFÂNTULUI IOAN RUSUL

În anul 1832, în cadrul unei răzmerițe, localitatea Prokopion din Capadocia a fost invadată, iar moaștele Sfântului Ioan au fost aruncate în foc. Ele însă au rămas întregi, fiind doar înnegrite de fum. Mai târziu, în 1845, în Prokopion a fost zidită o nouă biserică având hramul „Sf. Vasile cel Mare”, iar moaștele Sfântului Ioan au fost mutate acolo.

S lujba și viețuirea Sfântului Ioan Rusul au fost tipărite în anul 1849 la Atena, din banii donați de corăbieri originari din Prokopion.

În anul 1880, mâna dreaptă a Sfântului Ioan a fost trimisă, la rugămintea stăruitoare, călugărilor Mănăstirii „Sf. Pantelimon” din Muntele Athos, unde se află până astăzi. Monahii mulțumitori au ajutat mai târziu locuitorii din Prokopion să înalțe o biserică închinată Sfântului Ioan Rusul, în anii 1886-1892, unde au și fost mutate moaștele sfântului, în anul 1898.

Moaștele făcătoare de minuni și neputrezite ale Sfântului Ioan Rusul au fost aduse de la Prokopion din Asia Mică la Noul Prokopion din Evia în octombrie 1924 de către refugiații greci. O biserică frumoasă a fost construită în Noul Prokopion pentru a găzdui aceste moaște, între anii 1930 și 1951. Atunci

Sfântul a venit să locuiască în noua sa casă și a rămas acolo. Astăzi este unul dintre cele mai populare locuri de pelerinaj din Grecia, datorită numeroaselor minuni încă săvârșite acolo celor care aleargă la el cu credință.

Mâna dreaptă a Sfântului, dăruită în anul 1880 Măn. Pantelimon - Rusikon din Muntele Athos, pentru ajutorul acordat la construirea Bisericii Sf. Ioan Rusul din Capadocia, a fost adusă în România, aflându-se între 17 și 21 mai 2024 la Mănăstirea Pantocrator din jud. Teleorman. În București, părțile din sfintele sale moaște se află la Biserica din cadrul Maternității Polizu, Mănăstirea „Sfântul Nicolae – Mihai

Vodă”, Biserica „Precupeții Noi”, Piața Romană și la Biserica „Buna Vestire-Belu”, Șos. Giurgiului nr. 24.

În urmă cu câțiva ani s-a descoperit că descendenții unei familii de refugiați din Capadocia au păstrat o parte din palma dreaptă și degetele sfântului (altă parte decât cea aflată în Athos) și, la îndemnul duhovnicului lor, au fost de acord să le ofere Bisericii pentru a fi reunite cu trupul lipsit de stricăciune. Așezarea oficială a palmei drepte alături de restul sfintelor moaște din Evia s-a făcut de ziua sfântului, în data de 27 mai 2024, an în care s-au împlinit 100 de ani de la strămutarea moaștelor din Capadocia în insula Evia. ●

Sâmbăta morților - Moșii de vară

S fânta noastră Biserică de Răsărit mărturisește nemurirea sufletului și crede în învierea morților. Biserica Ortodoxă a consacrat pentru pomenirea generală a morților o zi liturgică pe săptămână, și anume sâmbăta. În cursul anului bisericesc două sâmbete sunt speciale în toate Bisericile ortodoxe: Sâmbăta dinaintea Duminicii Lăsatului sec de carne (a Înfricoșătoarei Judecăți - Moșii de iarnă) și Sâmbăta dinaintea Duminicii Pogorârii Duhului Sfânt (Sâmbăta Rusaliilor - Moșii de vară).

Acestea poartă denumirea de Moșii, pentru că în ele facem pomenire pentru părinții, moșii și strămoșii noștri cei adormiți. Anul acesta Moșii de vară se vor ține pe data de 30 mai 2026.

În această zi îi pomenim pe cei adormiți ai noștri și pe toți cei care au murit în dreapta-credință, ca să aibă parte de viață veșnică și de împărtășirea cu Sfinții în Rai. Sâmbăta dinaintea Rusaliilor este pentru ca cei răposați să se împărtășească și ei de

mângâierea Sfântului Duh care S-a pogorât peste Sfinții Apostoli și de atunci cărmuește lumea în chip nevăzut.

În Penticostar, cartea de cult care se folosește în această perioadă la strană, la Sâmbăta din săptămâna a 7-a după Paști este scris: „Se face pomenirea tuturor celor din veac răposați întru dreapta cinstire de Dumnezeu, întru nădejdea învierii și vieții veșnice”. Această pomenire se leagă atât de praznicul Învierii Domnului, fiind prima pomenire colectivă a celor adormiți după

încheierea acestuia, cât și de Sărbătoarea Pogorârii Duhului Sfânt care urmează. De asemenea, multe din cântările acestei zile sunt adresate sfinților mucenici, ca unii în care darurile Duhului Sfânt au rodit și strălucit, dar care sunt chemați acum ca mijlocitori pentru sufletele celor adormiți.

Pentru sufletele celor adormiți aceste pomeniri generale sunt foarte folositoare, deoarece pentru ei se roagă atât Biserica luptătoare de pe pământ, cât și Biserica biruitoare din ceruri. ●

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 24 - 31 MAI 2026

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 24.05	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 7-a după Paști (a Sf. Părinți de la Sinodul I Ecumenic) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 27.05	07 ³⁰ -09 ³⁰ 16 ³⁰ -18 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 29.05	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ³⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Litie, Acatist, Molitfele Sf. Vasile cel Mare, ale Sf. Ioan Gură de Aur și ale Sf. Ciprian
Sâmbăta 30.05	06 ⁰⁰ -10 ⁰⁰	Sf. Liturghie; Parastas pentru cei adormiți Sâmbăta celor adormiți – Moșii de vară
Duminică 31.05	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 8-a după Paști – (†) Pogorârea Sfântului Duh (Cincizecimea sau Rusaliile) - Utrenia, Sfânta Liturghie